

ОРКЕСТЪРЪТ НА ФЕСТИВАЛНИЯ ГРАД

На дванадесетия фестивален ден на подиума отново беше Русенската филхармония, този път под ръководството на Александър Владигеров. Програмата бе изградена изцяло според темата на тазгодишните Мартенски музикални дни — от произведения на светски и български композитори. Тя започна с "Еврейска песня" от Панчо Владигеров — една от най-хубавите творби на мастития автор, искрена, емоционално наситена, с подчертано хуманистична насоченост, градена с присъщия му пътен оркестров и хармоничен изказ, очистен тук от всякакви колоритни излишества в съгласие с трагичния сюжет. Диригентът навлезе в силно въздействащата печал, в постепенно образувашата се атмосфера на тази музика, за да се домогне до почти автентичното ѝ пресъздаване.

Заключилите частушки на младия съветски майстор Роджон Шchedрин получават непрекъснато все по-широка международна известност. Това се дължи, разбира се, преди всичко на таланта на автора, на това, че той решава успешно творчески задачи в една от най-трудните сфери на изкуството, каквато е хуморът, и то на подчертано национална почва. Успехът идва от творческите позиции на автора, който както тук, така и особено в своята изпълнена на фестивала Втора

симфония посяга към най-разнообразни средства от днешния експериментаторски арсенал, но ги използва именно само като средства. Шchedрин не робува на експеримента, а взема някои негови страни, за да обогати палитрата си, чрез която на подчертано реалистична основа ни въвежда в безкрайното разнообразие на заобикалящата ни действителност — от задявките на колхозния празник до пикиращите самолети през войната, от надпреварващите се класови на гъмжащия от коли площад до тишината на руския лес. . . Методът на композитора му позволява да долови характерни черти на народния бит, да пресъздаде красотата, пълнотата, мъдростта на живота. Диригентът и оркестърът бяха подготвили грижливо детайлирано на слушките и ги предадоха с много любов. На места не достигаше нужното подчертаване на гротескното.

Третият концерт за пиано и оркестър от Веселин Стоянов е една от най-новите творби на композитора. Тук отново се срещаме с характерните за творчеството му черти, обогатени от търсенето на една по-избистрена звучност, по-свежа звукова атмосфера и подчертана ритмична енергия. Изпълнението на пианиста Антон Диков се наложи със своята увереност

и спокойствие, с гримливото отблягане на каквато и да е възня на ефектиост, с органичното сливане с типичното за творбата настроение. Това са наистина безпеси на зрял художник, чиято интерпретация се слуша с удоволствие. Оркестровият съпровод беше гъвкав, на професионално равнище.

Симфонията — поема на бележития съветски композитор Арам Хачатурян ни въвежда в неговия своеобразен „рубенсов-

ски" свят. Това ликуващо произведение е писано за голям празник — трийсетгодишнината на Великия октомври, и в него са търсени мащабите на масовото тържество, патосът на митинговия оратор, което е извикало и добавянето към симфоничния оркестър на допълнителна група тропети. Пищните багри с национална окраска, изключителната наситеност на широките фрескови лъзки по голямото платно бяха предадени с голям по-

дем и истинско умение от оркестъра, пианистите Т. Мусев и Н. Дюлгеров и диригента Ал. Владигеров. Да припомним, например, пълнотата на тона на струните в средния дял на поемата или овладения без остатък при повдигнато настроение и младежка устремност. Русенската филхармония се представи достойно като оркестър на един град — средище на международен музикален фестивал.

Д. ЗЕНГИНОВ

